

Niederhauser Károly

(1894–1978)

Mindig halkszavú, a nyolcvanon felül járva már gyakran remegő hangú, de magas korától fáradtan is szellemileg mindig frissen áll előttünk a történészek kedves „Károly bácsija”. Sokunknak ő magyarázta el a Tőle megszokott világossággal, áttekinthetőséggel a kéziratok készé formálásának technikai menetét, ismertetett meg azoknak az apró szerkesztői fogásoknak sorával, amelyekkel a tanulmány vagy könyv mondanivalója jobban kidomborítható, világosabbá tehető. Önmagával szembeni szigorú fegyelmezettséggel javította a szerzői, szerkesztőségi és nyomdai korrektúrák özönét. Rendkívüli értelmezőkészségével a magyar történettudomány legjobb fordítói közé emelkedett. Akik együtt dolgoztunk Vele, mindig emlékezni fogunk éles emlékezetére, amikor több évtizeddel korábbi szerkesztői megoldásokat, címeket, régi idegennyelvi helyesírási szabályokat idézett fel szerkesztőségi megbeszéléseken. És emlékezni fogunk sajátos nyugodt kedélyességére, kedves, mindig segítőkész emberségére. Korunk tudományos életének azon legkiválóbb munkásai közé tartozott, akiknek gondoskodása, szakmaszeretete és -értése nélkül a modern tudományos nagyüzem folyamatos működése megakadna, s akiknek fontosságát hajlamosak vagyunk csak távozásuk után igazán érzékelni.

Glatz Ferenc